

Березянко Т.В., к.е.н., доц.

НУХТ, кафедра менеджменту

Впровадження системи суспільної відповідальності на підприємствах харчового сектору

За період з 1995 р. по поточний час два підсектори здійснили істотну модернізацію: виробництва продуктів харчування і металевих виробів. Цю модернізацію було здійснено завдяки залученню ПІІ та кредитів. Перший чинник переважав у виробництві продуктів харчування, а другий – в секторі металургії.

За результатами оцінки МВФ виробництво продуктів харчування належить до секторів економіки з найвищими темпами зростання; цей сектор виявився дуже стійким до кризи. Протягом останнього десятиріччя на виробництво продуктів харчування припадало від 7,2% до 8,3% доданої вартості і близько 8 % експорту. Цей сектор виявився також досить стійким до зниження виробництва у 2009 році та 2013 рр. Провідним експортером є сектор виробництва соняшникової олії.

Найвищі темпи зростання обсягу виробництва протягом останніх років демонстрували підсектори виробництва консервованих овочів, фруктових консервів і напоїв (одні тільки фруктові соки році склали приблизно 50% експорту).

Сектор все ще характеризується численними підприємствами середнього розміру і високою привабливістю для іноземних інвестицій у нові виробництва. Деякі компанії з іноземною власністю також ввели практику базового сільського господарства для того, щоб поширити базові стандарти ефективності і якості серед українських сільськогосподарських виробників. Обсяг ПІІ в харчову промисловість сягнув близько 25% загального обсягу ПІІ в промисловість. Однак частка цього сектора в надходженнях ПІІ протягом останніх двох років знижувалася. У харчовій промисловості вкладалися значні кошти в нові технології за всім виробничим ланцюжком.

Державна політика і регуляторна система в секторі виробництва харчових продуктів є застарілою, фрагментованою, надто складною і обтяжливою; крім того, вона страждає від недоліків державного управління. Упродовж кількох років уряд розробив спеціальне регулювання для окремих підсекторів, яке стосувалося зокрема, виробництва цукру, хлібобулочних виробів, насіння соняшника, алкогольних напоїв, молочних продуктів та дитячого харчування.

Законодавча та нормативно-правова база стандартів для харчових продуктів, включаючи санітарні та фітосанітарні норми, є застарілою і не відповідає стандартам Європейського Союзу та інших ринків високоякісної продукції. Акредитацію відповідно до ISO 17025 отримали менш ніж 2% лабораторій.

Однією із головних умов для розміщення конкурентоспроможної олійно-жирової продукції на зовнішніх ринках є її відповідність вимогам нормативно-технічної документації, адаптованої до стандартів ISO, а також з врахуванням вимог міжнародних стандартів та стандартів Європейського Союзу.

Значна робота по створенню такої нормативно-технічної документації, а також змін до чинних стандартів виконується разом з асоціацією «Укроліяпром» Технічним комітетом ТК-86 «Олії, жири та продукти їх переробки», який функціонує на базі УкрНДІОЖ НААН.

Практично повністю реалізована першочергова програма адаптації нормативно-технічної документації із стандартами ISO.

За період з 2001 по 2013 рік розроблено та впроваджено 153 стандарти, на розгляді знаходиться 41, в розробці 17. Такі документи є найбільш простою формою усунення технічних бар'єрів в торгівлі між країнами. Асоціація «FEDIOL» на основі аналізу зібраних даних через учасників асоціації прийшла до висновку, що середній вміст транс-ізомерів в рослинних оліях та жирах значно зменшився.